

BENEFICYJAT (4) *sb m*

Oba e jasne, a pochylone.

pl N beneficjâci (1). ◇ D beneficjât(o)m (1). ◇ A beneficjâty (2).

Sł stp brak, Cn: beneficjant, Linde XVII w. (z Cn): beneficjant.

*W Kościele katolickim duchowny posiadający urząd kościelny, z którym są związane dochody z dóbr kościelnych; beneficiarius Cn [beneficiatus Łac sr] (4) : [Ojcowie duchowni postanowili] by też żadny Biskup nie miał więcej biskupstw tylko jedno/ [...] Drugie/ aby do roku puścił/ także y inni Beneficyaści. *BielKron* 228v; na Rzymskim Concylum postanowiono: żeby panowie świeccy/ Inuestrytury swym beneficjatom y Biskupom nie dawali *SkarŻyw* 336; téż winie poddane bydź fkazuemy wżytkie w obec y kożdego z osobná/ Pręłaty Duchowné y Swietckie/ z Kápituły/ Kánoniki/ Plebany/ Wikarie/ Beneficiaty/ y Kápłany wżytkie wżytkich kościołów. *SarnStat* 924, 1098.*

BZ